

Kupcsulik Ágnes

Egy asszony monológja

ráérek
kinyújtózom
márványasztalon hagyom magam
apró szikékkal vallassatok
húscsont boltozat alatt
hol rejtezik a rejtelem
lássam mire juttok
markába lidércet ki szoríthat
ha ő sem
aki méhemet megnyitotta
inkább még egyszer:
örökre:
 fölemelt
látnom
egyre megy a tátongó gödör
egyszerű tárgy
törékeny és kiiható
vagy hült vánkoskán felrémlő gyermekarcok
hát csak csöppentsetek tárgylemezre
míg elszálok szálegyenesen a kettős fason
 létezni
levélben szíromban
mirriád nélkülözhetetlen tűnékeny anyagban
a magokért
az elszánt postásokért
hogy kézbesítsék az üzenetet a névtelennek
ki önmagával levelez